

(Политика, 21.09.2009)

У избору између Периклове и Фидијине Атине, по којој су цветале слободе слободних људи, и милитаризоване Спарте, по којој су хомосексуалци убијани, Србија је ближа овој другој.

Многи ће поводом отказивања „Поворке поноса” са огорчењем или жалошћу констатовати да је у сукобу два образа држава изгубила не само образ, већ и понос, достојанство па и многе атрибуте који јој припадају, али остаје питање ко је тај који био јачи.

На први поглед, изгледа да су то јуноше помахнитале српске деснице, на нулу ошишани неонаци јуришници који, попут својих спартанских или аријевских узора из минхенских пивница тридесетих, не дозвољавају да се скрнави јуначка српска лоза. „Расно биолошка заштита народа”, како стоји у програму и статуту „Националног строја”.

На „Национални строј”, „Образ” и „Покрет 1389”, које је из мрака историје извукла нова српска политичка мисао, накачили су се и момци који се скривају под колективним именом навијачи, категорије која се – уместо бављења лоптом – такође озбиљно умешала у наш политички живот.

Први, неонацисти и неофашисти, препознају се у тренду који опасно лута светом, од Британије и Русије па чак до Израела. Друге је домаћа политика одвукла од статива и укључила их у своје игре. Супкултура и једних и других није самоникла већ је дубоко уроњена у доминантну конзервативну матрицу друштва.

Када их боље погледам, никако не делују као заштитници моралне чистоте, понајмање породице и дома. Али, иако такви, или баш зато што су такви, постали су извођачи озбиљних радова иза којих стоји – Црква.

У земљи која у потрази за херојима лута по простору омеђеном ратним злочинцима и силиконским грудима, Црква је себи лако обезбедила ауторитет. Тим лакше јер је деценијама и сама била симбол мучеништва. Тим лакше јер се држава као њен световни политички пандан, без обзира на новокомпоновано додвориштво, озбиљно укаљала.

Вековна борба шта је божије а шта царево никада није престала. Зашто би нека нова демократска Србија морала да буде баш секуларна? Откако је зарад националног промовисања уведена у свет политике, Црква агресивно тражи још.

Однос према хомосексуалцима је Цркви више него добродошао фронт. Постала је толико снажна да може пред законом да сачува сопствене педофиле док хомосексуалце ван свог скута гура на ломачу.

Бранећи чистоту вере од „налета сотоне”, неспремни на било какво суочавање с реалностима новог света – какав год он био – религиозни духовници представљају се као заштитници народа и морала.

Како мантијама не приличи пушка, мада и таквих има, запаљивом реториком регрутују добровољце за крсташке ратове са секуларном државом.

Владика Амфилохије је „Поворку поноса” поредио са Содомом и Гомором. Уместо да, колико ја разумем хришћанство, понуди да помогне „заблуделој деци”, његово преосвештенство само што не прети екскомуникацијом. Балканска православна инквизиција.

Зато, када боље размислим, није држава капитулирала пред десним маргиналима и навијачким пивопијама. Држава је пре свега сила. Нико ме неће уверити да није могла да ангажује довољно полицајаца који би разбили „хулигане”. Могла је, али капитулирала је пред Црквом.

Амфилохије и Елтон Џон

Пише: Бошко Јакшић
субота, 26 септембар 2009 15:19

Државни врх земље која рапидно губи атрибут секуларности показао је да нема храбрости да узврати онима који су позадински највише лобирали да се Београду не догоди „парада срама” – Амфилохију и другим члановима његовог политбирео.

Из облака тамјана помаља се државни врх спреман на примитиван, јефтини популизам. Државни врх је у страху од замерања верничкој бирачкој већини, без трунке храбрости да сопствене демократске проповеди супротстави доктринарној одбрани људских права из Христовог времена.

Државни врх који обећава слободе и либералне вредности 21. века уплашио се Цркве која и не покушава да се саобрази с 21. веком.

Само још да подсетим: један од услова да дођемо на белу шенгенску листу било је усвајање резолуције против дискриминације. Сваке врсте.

Више волим да слушам Елтон Џона него владика Амфилохија. Амин.